

Ochrona przed szkodnikami stanowi jeden z najważniejszych czynników technologii uprawy rzepaku jarego.

Sąsiedztwo rzepaku ozimego może sprzyjać masowym nalotom słodyszka rzepakowego, którego szkodliwość jest znacznie większa na plantacjach rzepaku jarego niż ozimego. Wysokie temperatury występujące w fazie zielonego pąka i kwitnienia rzepaku sprzyjają żerowaniu słodyszka. Najskuteczniejsze są zabiegi wykonane odpowiednio wcześniej, na początku pąkowania środkami łączącymi działanie insektycydów fosforoorganicznych i pyretroidów. W okresie późniejszym może zachodzić potrzeba kolejnych oprysków zwalczającymi następną falę słodyszka.

Z innych gatunków groźnych dla rzepaku jarego należy wymienić mszycę kapuścianą, gnatarza rzepakowca oraz szkodniki tuszczynowe chowacza podobnika i pryszczarka kapustnika. Realne zagrożenie ze strony szkodników pojawia się również bezpośrednio po wschodach rzepaku, kiedy to masowe wystąpienie pchełek rzepakowych może doprowadzić do znacznych strat w obsadzie roślin.

Podstawowe zasady stosowania preparatów owadobójczych:

- uwzględnienie występowania owadów pożytecznych (preparaty o działaniu repelentnym)
- wybór odpowiedniego terminu
- zastosowanie odpowiedniej dawki
- odpowiednia aplikacja
- przemienne stosowanie preparatów należących do różnych grup chemicznych
- stosowanie pyretroidów w temperaturze do 20°C
- stosowanie insektycydów z grupy karbaminianów i związków fosforoorganicznych w temperaturze powyżej 15°C

Choroby

Rzepak jary porażany jest przez te same choroby co rzepak ozimy, stąd też, mogą na nim wystąpić objawy porażenia przez suchą zgniliznę kapustnych, zgniliznę twardzikową i szarą pleśń. Pomimo krótkiego okresu wegetacji wskazany jest przynajmniej jeden oprysk fungicydem. Możliwe jest zastosowanie preparatu w okresie 3-4 liści rzepaku, w fazie zwanego kwiatostanu oraz opadania pierwszych płatków kwiatowych.

Przygotowując plantację do zbioru należy uwzględnić stopień zachwaszczenia, równomierność dojrzewania, oraz zabezpieczyć tuszczyny przed pękaniem i osypywaniem nasion. Często stosuje się zabieg desykcji, który nie tylko niszczy chwasty, ale również wyrównuje dojrzewanie roślin w łanie. Zastosowane w odpowiednim terminie preparaty ograniczające pęknięcie tuszczyn mogą ograniczyć znaczne straty plonu. Środki te jednocześnie umożliwiają dalszy wzrost nasion.

Strzelce
woj. łódzkie
99-307 Strzelce, ul. Główna 20
tel. (24) 356 69 00
fax. (24) 356 69 02

Biuro handlowe: (24) 356 69 04
(24) 356 69 05
strzelce@hr-strzelce.pl

Borowo
woj. wielkopolskie
64-020 Czempień
pow. Kościan
tel. (61) 282 72 67
fax. (61) 282 62 97
borowo@hr-strzelce.pl

Małyszyn
woj. lubuskie
66-400 Gorzów Wlkp.
ul. Myśliborska 81
tel. (95) 722 85 20
fax. (95) 720 39 68
malyszyn@hr-strzelce.pl

Kończewice
woj. kujawsko-pomorskie
87-140 Chełmża
pow. Toruń
tel. (56) 675 92 97
fax. (56) 675 92 27
konczewice@hr-strzelce.pl

WWW.HR-STRZELCE.PL

dystrybutor:

MARKUS

RZEPAK JARY

HODOWLA ROŚLIN STRZELCE Sp. z o.o.
Grupa IHAR

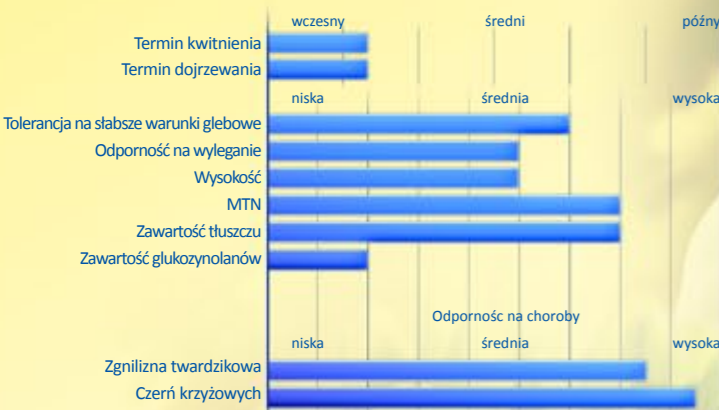

Markus

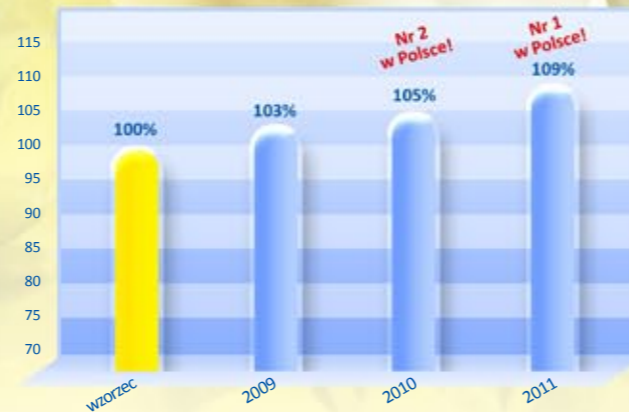
Rzepak jary

- **NOWOŚĆ!**
- Odmiana populacyjna zarejestrowana w 2010 roku.
- Najwyżej plonująca odmiana w Polsce w 2011 roku. (wg PDO COBORU)
- **Plonuje wyżej niż odmiany mieszańcowe (wg PDO COBORU 2011)**
- Wysoka zawartość tłuszczu i niska zawartość glukozyzolanów.
- Wczesny termin kwitnienia i dojrzewania.
- Rośliny średniej wysokości.
- Wysoka masa 1000 nasion.
- **Odmiana tolerancyjna na okresowe susze.**
- W warunkach uprawy na glebach żyznych zwrócić uwagę na ochronę przed wyleganiem.
- W latach wilgotnych wskazany jest przynajmniej jeden zabieg ochronny przed chorobami grzybowymi.
- Zalecana norma wysiewu 100 – 120 nasion/m²

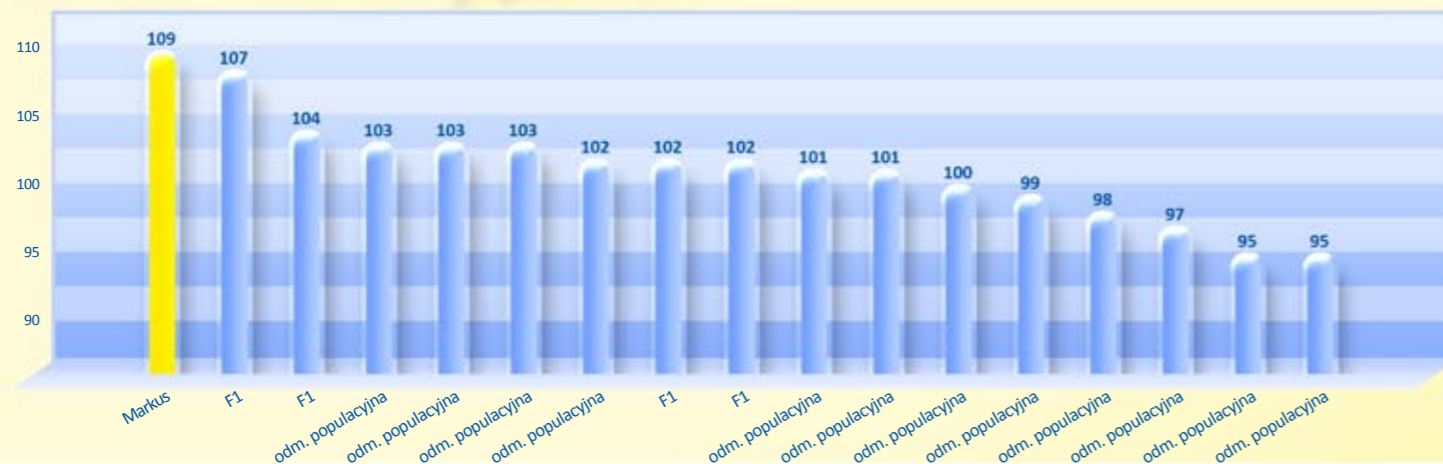
Ważniejsze cechy rolnicze.

Plonowanie odmiany MARKUS w porównaniu do wzorca w doświadczeniach COBORU w latach 2009-2011.

Plonowanie odmiany Markus (% wzorca) w porównaniu do wszystkich odmian badanych w doświadczeniach PDO w 2011 roku.

INFORMACJE AGROTECHNICZNE

Zasadniczym elementem przy dokonywaniu wyboru pola jest uwzględnienie wymagań wodnych tej rośliny. Gleby żyzne, zasobne w składniki pokarmowe oraz w dobrej kulturze (niezachwaszczone) są najbardziej odpowiednimi. W przypadku gleb lżejszych, które stwarzają największe ryzyko uprawy, najodpowiedniejszym będzie wybór takich stanowisk, które zapewnią odpowiedni zapas wody nawet przy niedoborach opadów. Znaczące ryzyko zaskorupienia i osłabienia roślin występuje w przypadku wysiewu rzepaku na glebach zwięzłych i zlewnych.

Przygotowanie stanowiska

Orka oraz uprawa przedsiewna ma na celu przede wszystkim zachowanie jak największej ilości wody z okresu jesienno-zimowego. Zadaniem uprawki przedsiewnych jest stworzenie odpowiednich warunków do siewu nasion na głębokość 1-2 cm w glebie spulchnionej, ale nie przesuszanej. Zbyt głębokie umieszczenie nasion może uniemożliwić przebicie się kiełkujących roślin do powierzchni bądź osłabić i narazić na choroby: zgorzele.

Termin siewu rzepaku jarego

Przypada na ostatnią dekadę marca i pierwszą (względnie drugą) dekadę kwietnia. Ryzyko niesie ze sobą zarówno zbyt wczesny jak i spóźniony siew. W przypadku pierwszym niskie temperatury opóźniają wschody i niosą ze sobą ryzyko wystąpienia zgorzeli. W przypadku drugim rzepak jary nie wykorzystuje zapasów wody i wchodzi w kolejne stadia rozwojowe ze znacznym ryzykiem efektów suszy.

Ilość oraz sposób wysiewu

Optymalna obsada wynosi 100-120 roślin na 1m², to jest 4 do 5 kg/ha. Zwiększenie obsady roślin ma niekorzystny wpływ na rozwój roślin, osłabia tkanki łądyg zwiększając ryzyko wylegania, a ponadto zwiększa ryzyko wystąpienia chorób. Rzepak jary z reguły wysiewa się w rozstawie identycznej jak zboża tj. 12-15cm, co wiąże się ze stosowaniem herbicydów. Siew w szerszej rozstawie (24-30 cm) umożliwi pielęgnację mechaniczną plantacji.

Nawożenie azotem – najbardziej plonotwórczy składnik stosowany jest w dawce do 80 kg N/ha jednorazowo przed siewem. Dawki dzielone na przedsiewne i pogłównie stosowane są przy 100 do 130 kg N/ha. Dawka przedsiewna stanowi do 1/3 całej dawki.

Nawożenie fosforem i potasem – w zależności od rodzaju przedplonu i zasobności gleb, zalecane dawki fosforu wynoszą od 40 do 75 kg P₂O₅/ha, natomiast potasu od 110 do 150 kg K₂O/ha. Nawozy te najlepiej wysiać jesienią, jedynie w przypadku gleb lżejszych nawozy potasowe można wysiać również wczesną wiosną mieszając z glebą na głębokość 10-15 cm.

Magnez – nawożenie powinno zapewnić 20-40 kg MgO/ha;

Siarka – dawka powinna wynosić 15-20% całkowitej dawki azotu, najlepiej zastosować siarczan amonu w dawce 80-100 kg/ha (19-24 kg S/ha).

Pojawiające się specyficzne objawy niedoborów mikroelementów, jak również makroskładników, mogą być eliminowane przez dolistne nawożenie i dokarmianie plantacji rzepaku jarego odpowiednimi nawozami. Terminy dolistnego dokarmiania i nawożenia rzepaku: faza 6-8 liścia właściwego, faza zwartego zielonego pąka; faza zielonej łuszczyzny.

Regulacja zachwaszczenia

Herbicydy należy stosować:

- bezpośrednio po siewie (najliczniejsza grupa środków)
- w fazie 2-6 liści rzepaku

Efektywność stosowania środków doglebowych i bezpośrednio po siewie uzależniona jest od wilgotności gleby i precyzji wykonanego zabiegu. Dobierając środki chemiczne do ochrony plantacji przed chwastami należy uwzględnić również skład gatunkowy występujących chwastów.